

Олександр Гаврош

Геніальне кохання

Харків
«Фоліо»
2021

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

Яна широко позіхнула і відкинула мобільник подалі від себе. Дістало все! І всі ці милі фоточки і пости у соцмережах, де всі наввипередки хваляться, як класно провели день, відпочили, по-смакували, натішилися! Можна подумати, що в них — не життя, а суцільний фестиваль! Не вірю! Тисячу разів не вірю! Бо чому ж у неї цього всього нема? Чому в неї одна суцільна сіра смуга й щоденні обломи?

Яна присіла на широкому двоспальному батьківському ліжку і скорчила пику великому дзеркалу навпроти. От чого їй бракує для щастя? Бог наділив її витонченою вродою. Відколи підстриглася під каре, не раз ловила на собі зацікавлені чоловічі погляди. Нахабніші підходять знайомитися, просять телефончик. Але таких Яна відшиває одразу. У неї на ловеласів алергія: прийшов, побачив — і гуляй додому.

Так, трохи затендітна фігурка, ручки он які худенькі. Батько жартома дорікає мамі, що

«недогодували дитину», хоча їсть вона нівроку, навіть більше за Юлю. Але де ж ті калорії випаровуються? Усе йде в повітря, в гудок, мабуть, в її кипучу енергію чи радше злість. Останнім часом вона справді стала малою злючкою. Що ж, кожен має свою халепу: одні журяться, як зайві кіло скинути, а інші — як перестати виглядати підлітком.

— Ти встаєш? — просунула розпелехану кучеряву голову до кімнати сестра Юля, що була на рік молодшою. — Ти ж казала, що тобі на десяту?

— Знаю! — огризнулася Яна і, потягнувшись, мов кішка, скочила на килим і почалапала до ванної кімнати.

І чого їхньому директорові стукнуло сьогодні в голову їх зібрати? Начебто мало п'яти робочих днів у тижні? Ні, ще й треба суботу, законний вихідний, зіпсувати.

Яна стояла під гарячими струменями душу, який потрохи повертав бадьорість коли не духу, то принаймні заспаного тіла. І чого вона злиться? Адже насправді їй самій хочеться поспілкуватися з Ромашкою, чи то пак Романом Лук'яновичем. Бо за ці два тижні, відколи він повернувся з Америки, такої нагоди в них так і не трапилося. Хіба що перша ранкова нарада, де директор Музею раритетів стисло розповів про свою мандрівку-стажування у Штатах, як завжди цікаво і з гумором, але особисто поговорити тет-а-тет їм не випало. Після роботи він кудись квапився, мов

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

на пожежу, тож про колишнє медитативне чаювання у директорському кабінеті відтепер можна забути. Се ля ві!

Ну так, авжеж, вона розуміє, що за півтора місяця відсутності керівника в їхньому музеї накопичилося чимало недоробок. Усі розслабилися і робили вигляд, що працюють. Тож Ромашка тепер тільки те й робив, що гарячково дзвонив, до когось бігав, щось підписував. А на благальні погляди Яни піднімав вказівного перста й таємниче посміхався з-під окулярів: «Я за тебе не забув, Янусю! Дай лише розгребтися з хвостами! У мене для тебе великий сюрприз!»

Що ж, сьогодні побачимо, що воно за американський сюрпрайз. Певно, якась мила заокеанська дрібничка. І за це спасибі, але хочеться чогось надзвичайного, ба навіть божевільного! Без цікавої пригоди вона гине, як квітка без води.

Яна витерлася великим рожевим махровим рушником і пильно придивилася до себе у дзеркалі. Далі прийнялася за звичайні процедури, приводячи до порядку шовкові брови, молоде ніжне личко, пухкенькі губенята.

«Господи Боже мій, мені невдовзі виповниться двадцять п'ять років, чверть століття мого життя минуло, а я ще нічого не зробила для безсмертя! Важко тут не погодитись із думкою славетного Юлія Цезаря. Ба, я навіть пари собі ще не знайшла! Так і вік змарную! Куди ж ці самозакохані бовдури в штанях дивляться?» Останнім часом

дівчину переслідувала думка, що вона може залишитися самотньою. Чомусь їй фатально не щастило з хлопцями. Перед тим цілий рік вона угробила на стосунки з Борисом, який виявився лінивим котярою, що живе лише примітивними інстинктами — поїсти, поспати, ну і на великі свята ще дещо.

Щоправда, Борис ходив на роботу, на якій, як він запевняв, дуже втомлюється. Хоча вона не розуміє, що там такого втомливого в офісі з ремонту комп'ютерів. Сиди та пальцями длубайся у залізничці. Хлопець він був не дурний, мав м'яке незлостиве серце, але страшенно пасивний.

Кудись витягнути його у вихідні було майже неможливо. Він ладен ціле життя провести в ліжку з лептопом на пузі, жуючи бутерброди з ковбасою. Потрібні були титанічні зусилля, аби витягнути Бориса на природу чи бодай у кіно. Про театр і заїкатися не варто. Не дивно, що у свої тридцять він уже мав проблеми із зайвими калоріями і на п'ятий поверх не міг піднятися без задишки.

Вони розійшлися мирно, без претензій. Яна просто перестала до нього заходити. Для чого витрачати даремно час, коли зрозуміло, що воно — не твоє? Як каже тато, баба з воза — коням легше! Краще вже самій проводити вечори за цікавою книжкою чи захопливим фільмом.

Яна все-таки була дівчиною неабиякого розуму і волі. Недарма її Ромашка вже за рік роботи призначив на завідувачку фондів. Тож важкий період сумнівів у ній тривав лише до прийняття рішення,

а далі все відбувалося автоматично: раз-два й відрізано. Боляче тільки в момент ампутації. Ну ще й тиждень-два, поки рана загоїться. Якраз доти, поки Бориско схаменувся, що нема кому млинців напекти й подати у ліжку.

Вона завзято чистила білі рівнесенькі зубенята, викидаючи із себе рештки невдоволення. Далі хутко поснідала традиційною вівсянкою з родзинками і молоком, поцілувала сестричку в щічку й побігла на метро.

З Юлею у них склалися непрості взаємини. Вони по-сестринськи любилися, але якийсь дух суперництва постійно витав поміж ними. Можливо, якби була більша різниця у віці, то вони б так ревниво не ставилися одна до одної.

Особливо загострилися їхні стосунки після того, як Яна зробила все можливе, аби Юля розлучилася зі своїм хлопцем з Москви. Це ж треба: у нас — війна, наші вояки вмирають на Донбасі, а вона плете амури по Інтернету з росіянином. А може, це витівки ФСБ, які заманюють українців у свої сіті? І Яна гризла сестру доти, поки та нарешті не здалася. Ще й батьків зворохобила, котрі, бачачи, як хапають у заручники невинних українців у Росії, суворо заборонили молодшій доньці будь-які контакти з Дімою. Бо ж виманить бідолашну дитину, а потім масти собі голову. Особливо лютував батько, який вирізнявся вибуховістю і якого через це вся жіноча частина сімейства побоювалася. Після чергової родинної сварки Юля в сльозах

Зміст

Розділ 1	5
Розділ 2	16
Розділ 3	27
Розділ 4	39
Розділ 5	50
Розділ 6	62
Розділ 7	75
Розділ 8	88
Розділ 9	99
Розділ 10	111
Розділ 11	124
Розділ 12	137
Розділ 13	150
Розділ 14	160
Розділ 15	169
Розділ 16	182
Розділ 17	197
Розділ 18	207
Словничок-довідничок	218